

РУЧЕНЬКИ-НІЖЕНЬКИ

Сценарій короткометражного фільму Івана Сергієнка

1. ВАГОН ЕЛЕКТРИЧКИ РАНО

Люду небагато, сидять пару спитих алкоголіків в уніформах охоронної служби. Не зовсім п'яні, але і не зовсім тверезі - похмеляються - один пивом, інші тоніками - інтелігент.

Поодаль сидить інтелігентського штибу ЛІНА (70-80, Евеліна Генріхівна Готліб) - пані з турецьким пластиком баулом на 20 кг. Поміж них, на протилежних лавках - вдягнені у різномасту хворому бійці нацгвардії

КОМАНДИР

Слухай, вертаємося, а тому Чумаку так кості то й не знайшли.
Ну похоронили оце гроб у Ворзелі, а воно їм - кістки, кістки..
Не, щоб од мене тоді все і мозги і косточки, і - додому..

ЛІНА зачинає плакати.

Хлопці підводяться питати про причину

ЛІНА

У мене мальчик в Афгане...

КОМАНДИР

(бере за руку, піднімає, і врешті цілує)

Не знаю, я ...

ЛІНА

не вернули... Альошу...
ні волосинок...

2. «АЕРОПОРТ» - СОН МАТЕРІ

Незрозуміле неосяжне і похмуре приміщення з бетону. Нескінченні стовпи голих опор зникають в темряві інферно. Подекуди куриться дим і вилискує полум'я. Всюди – звалища військового сміття, вигнута вибухами арматура. Жодної душі, окрім одинокої причинної постаті у нічнушці і хатніх пантофлях. Ліна мов уві сні човгає лункими проходами тримаючи довжелезного дерев'яного патика і старомодного залізничного ліхтарика. Подібно до міношукача, вона шарудить ним по бетонній підлозі заглядаючи за опірні стовпи. Складається враження, що вона незряча. Евеліна розгрібає звалища сміття з пляшок горілки і тліючого картону. Знову тривожно вглядається у напрямку стовпа, де їй чується дитячий сміх.

ЛІНА

Олексій, Льошка! Я ж казала тобі не ходити сюди.
Ой, Боженьки! Ну ось тобі буде від батька!
В схованки він зі мною грається!

Від іншого стовпа чується: «Ку-ку!»

Евеліна хутко розвертається і підтюпцем біжить на звук. Цього разу палиця-металешукач вже тримається як різка.

ЛІНА

От, паскудо! Зара я тобі дам!
Всі діти, як діти, а цей вічно в якусь халепу втрапить!
Павле!

Чути як хлопчик побіг в сторону страшного темного спуску в підвал.
Сміх!

ЛІНА

От потерча!

Рішуче і гнівно рушає до спуску.

Раптом лунає лютий гавкіт цілої зграї собак і розпачливий зойк
Петрика

ОЛЕКСІЙ (з.к.)

Мамо! Мамо!

Ліна чимдуж кидається у темряву. Ліхтарик хаотично вихоплює елементи конструкцій, сміття і пляшок. Ричання і гавкіт псів віддаляється, змінюючись уривками переговорів по рації на передовій і постілами.

Поодаль - «Мамо!»

Ліна кидається туди, патик в її руці - це вже зброя. Перепинається об щось велике і зігнуте. Падає. Ліхтар вихоплює обличчя обличчя старого афганського моджахеда, який оплакує свого сина

МУДЖАХЕД

Бісм, Алла, аль рахім, аль рахмет..

Не припиняючи молитву вказує рукою далі, звідки чути посилення канонади і російські матюки по рації. Ліна біжить на звук, і вискакує на задимлене освітлене місце. Раптова тиша лунить у вухах. В димі - тумані нічого не розгледіти. Ліна крутиться навколо своєї вісі, намагаючись проштрикнути туман палицею. Під ногами - бите скло. Кволе, але вже чоловічим голосом - «Мамо!», чути десь поруч з-під ніг. Ліна падає навпочіпки і розгрібає гору бруду скла і пляшок, хутко орудуючи палицею. Аж поруч заворушилася купа уламків. Вона кидається і чимдуж розкидає сміття руками, аж поки проглядається закривавлене, зчорніле обличчя юнака. Лише очі світяться. «Мамо!».

ЛІНА

Альоша, синок!

ЗТМ

Чути, як ридуючи Евеліна силується витягнути сина з-під уламків.

3. КЛІНІКА

ГОЛОВЛІКАР на обході, бурчить. Ліна перевертає пацієнтів

ГОЛОВЛІКАР

Нежнее, спинальники ...
хребет не держит, там ...

Кричить пацієнт . Кидаються до нього Ліна і МОЛОДИЙ .

ГОЛОВЛІКАР

Пашли дальше

Дійсно марудна процедура повороту спінального - ампутальника. Евеліна вміло підхоплює тіло намагаючись не завдавати болю. З-під простирадла видно почорнілу ногу.

Головлікар – спинається.

ГОЛОВЛІКАР

Немедленно в операционную, готовьтесь, я сам...

3. ПРОЇЗД КОРИДРОМ ДО МОРГУ

Ліна везе на операційних носилках скривавлені простирадла довжелезним коридором.

ЛІНА (ОЗЛОВЛЕНО)

Вот так, просто сжечь, и все?
 Так, Вы и моего Лёшечку сожгли
 Всего сожгли, ничего матери не оставили...
 Могилки нет...

Колеса носилок нервово перевертаються, видаючи неприємні звуки.
 Ліна зникає в бесконечності коридора.

3. ЕЛЕКТРИЧКА 2

Набита пасажирами електричка. Евеліна тримає на колінах типовий пластиковий баул, як останню маєтність. Очі – десь за обрій.
 Навколо гармидер.

4. КВАРТИРА ЕВЕЛІНИ

Типова наукова хрущовка, заставлена лижами, підвішеним на стіні велосипедом старт-шосе. Повсюди висять вимпели досягнень. Червоні на тлі ГДР-івських шпалер. Десь в кутку стоїть радіола «Рігонда», а над нею, на поличці запилені платівки – Оттован, Боні-ем, Пугачова, Ротару... Поруч на поличці ще виставлені іконки-поштівки Богородиці та Пантелеймону, які стоять в-ряд з такою ж листівкою-портретом Степана Бандери. Ліна відкриває, прикриту рушничком радіолу, де вже лежить платівка. Звучить Івасюк «Мальви». Вона шукаючи переставляє голку. Звучить «Балада про матір» – «Алексей, Алешенька, сынок!»
 Вся пісня – експозиція ЕВЕЛІНИ

5. КЛАДОВИЩЕ, НІЧ.

ЛІНА копає на кладовищі могилки. Ховає вкрадені рештки ампутованих кінцівок.

ЕВЕЛІНА

Твоею кровію, Господи, освятятся мощі
 невинно убієнних, побитих синів наших...
 Сирена поліції

6. КУХНЯ

Мала кухонька гостинки. Все обвішено іконками з Лаври. Два советських холодильники ДОНБАСС. Евеліна сидить на табуреті опріч малого столу. Кайданки на всохлих руках.

Слідчий в цивільному, усвідомлюючи ситуацію, провадить обшук Двое криміналістів у рукавичках, готові виявити «все» – нишпорять кухнею.

Холодники відкриті і набиті прозорими кульками із загорнутими в марлю ампутованим кінцівками.

Квартира відкрита наскрізь в коридор і в квартиру навпроти. Звідти лунає огидний голос Кісельова, який триндить про «фашістав і бандеровцев, ківську хунту».

До кухні заходять ДІЛЬНИЧИЙ в міліцейській формі в супроводі ВЛАДЛІСНИ (70, в потертому халаті і фабованим хною, але неохайно зібраним клобуком на голові, явно не зовсім адекватна).

ВЛАДЛІСНА

(швидко бурмомучи на ходу)

Я знала! Я всегда знала,
 что эта бандеровка что-то скрывает!
 «Линочка-Линочка!!!» – все они такие еще с дела Бейлиса...
 Жидовня паганая, мацу на человеческой крови замешивают!
 Правильно Владимир Владимирович говорит (хреститься) –
 Хунта, жидофашисты! Ребенка распяли, тьфу!
 Сталина на них нету!

ДІЛЬНИЧИЙ

Владлена Исаковна,
 ознакомясь с протоколом и подпишите.
 Ваш паспорт можно, пожалуйста?

Владлена простягає йому старий советський паспорт в кульочку.

ДІЛЬНИЧИЙ

Так це ж радянський..

ВЛАДЛІСНА

Да! я родилась советским человеком –
 Советским человеком и умру,
 вот так, гражданин начальник!

Ставить підпис

ЛІНА (ледь ворушачи вустами)

Я – немка...

ВЛАДЛЕНА

(швидко бурмомучи на ходу, забираючись «восвоясся»)

Вот-вот, Фашистское отродье
Не всех в 45-ом...

7. СУД

Суддя, фарбована блондинка.

СУДДЯ

Громадянка України Евеліна Генріхівна Готліб,
звинувачується в злочині проти людяності,
торгівлею людськими органами, ...

В залі - суть повно люду в камуфляжах .

Видко, що під лавами в них немає ніг.

СУДДЯ

встати для оголошення вироку.

Встають всі, і голос ОЛЕКСІЯ лунає (ЗК)

ОЛЕКСІЙ

Мамо...

Сполотніло вся чота у напівпрозорості - виносять МАМУ- ЕВЕЛІНУ
крізь стіну судового приміщення.

Пропливають крізь стіну, мов би її і не існує.

Лунає коліскова: «Рученьки, ніженьки, лагідні очі...»

8. «АЕРОПОРТ»- вихід (та ж локація що і в сцені 2, але вдень)

Десь із 12 бійців у формах добровольчих батальйонів, хто на
милицях, хто на інвалідному візку впевнено у шерезі наближаються до
нас. Посередині високий і неушкоджений Олексій в афганській панамі
- несе маму. Евеліна, знову вдягнена у нічнушку і хатні пантофлі,
пригорнулася на дужих руках сина. Один із солдатів, кульгаючи
опирається на той самий патик, а інший, на візку, тримає на колінах
залізничний ліхтар. Група виходить на світло, на голу величезну
площину бетону, де на обрії і навкруги видно і чути живий Київ.

(варіант)

Група виходить на світло , і йде далі, бредучи від глядача в закованому в бетон руслі річки Либідь (Стікс).

КІНЕЦЬ